

POSUDEK MAGISTERSKÉ PRÁCE

Jan Marhoul:

Zájmy aktérů v čínsko-vietnamské válce 1979

Autor se v práci věnuje jedné z upozaděných epizod studené války v jihovýchodní Asii, vietnamsko-čínskému ozbrojenému konfliktu v roce 1979. Jde o událost, která sice nemá bezprostřední dopady na současnou situaci v regionu, ale jako jakékoliv jiné válečné střetnutí nepochybně zanechala stopy na povaze čínsko-vietnamských vztahů, navíc plasticky ilustruje proměny alianční politiky ze strany velmocí, tedy Číny, SSSR a USA.

Práce je sice v úvodu označena za jedinečnou případovou studii, ale přesnější by bylo nazývat ji studií historickou. Odpovídá tomu ostatně jak výběr zdrojů, tak zvolený, převážně chronologický postup. Autor rozdělil práci do čtyř hlavních kapitol, které se postupně věnují historii regionu jihovýchodní Asie, válce (resp. válekám) v Indočíně po druhé světové válce vzájemným vztahům ČLR a SSSR a konečně důvodům vypuknutí zkoumaného konfliktu.

Hodnocení výsledné studie bude poněkud rozpolcené. Na jednu stranu vyniká autorův suverénní vhled do velmocenské politiky a jeho schopnost vztáhnout jej ke konkrétním regionálním i lokálním detailům. V autorův prospěch svědčí také bezvadné, pregnantní a čas od času sympaticky ,akademicky nekorektně' jadrné vyjadřování. Výsledkem je text, který se velmi dobře čte, aniž by byl nějak podstatně vulgarizován nebo by simplifikoval zkoumanou problematiku. Ačkoliv se autor cíleně snažil vyhnout se čistě vojenským otázkám, je z textu zjevný hluboký zájem o tuto problematiku. Problém není ani s celkovou strukturou a položenou otázkou, na jejímž základě se autor snaží zjistit, zda byla čínsko-vietnamská válka konfliktem ,přes prostředníka' mezi ČLR a SSSR.

První problém nastává ve strukturaci jednotlivých kapitol. Prostor věnovaný vývoji před vypuknutím vlastního konfliktu se jeví jako neúměrně velký a rozbíhavost, která najde prostor i pro čínskou politiku vůči Tibetu, nejenže diskvalifikuje postulovanou metodologii jedinečné případové studie, ale také vede ke zbytečně obecnému (byť, jak bylo zmíněno výše, zajímavě napsanému) výsledku. Za druhé, výrazně závažnější pochybení považuji nedostatečné odkazy na použité zdroje. Autor v práci uvádí, že jím provedený výzkum zahrnoval i zdroje, k nimž přímo v textu nejsou uvedeny reference, což je sice uvěřitelné vzhledem ke kvalitám textu, ale z odborného hlediska těžko přijatelné a odporující základním předpokladům tvorby akademického textu.

Po formální stránce lze práci – vedle ocenění již uvedených pozitivních aspektů – vytknout zbytečné překlepy, chybějící interpunkční znaménka atd., sice ne v endemickém rozsahu, ale přeci jen zbytečně kazící celkový dojem. Práce jinak obsahuje všechny formální požadavky, tj. anotaci a klíčová slova v češtině a angličtině a závěrečné anglické shrnutí. K tomu je ale třeba podotknout, že úroveň angličtiny v anotaci je nevalná a délka závěrečného ,summary' zjevně nedostatečná. Konečně je třeba vzít v úvahu, že rozsah vlastního textu se pohybuje u dolní hranice rozmezí vymezeného pro diplomové práce.

Práce tak na jednu stranu působí kultivovaným jazykovým projevem a poučeným vhledem do zkoumaných problémů, na druhou stranu úroveň sráží až přílišná šíře jejího záběru a zejména zcela neadekvátní práce s použitými zdroji. Na základě těchto skutečností ji **doporučuji k obhajobě** a navrhuji ji hodnotit jako **dobrou až velmi dobrou** v závislosti na výsledku obhajoby.

